

РЕШЕНИЕ

№ 6017

гр. София, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **НАДЕЖДА В. ПОПОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20231110210558 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от АПК, вр. чл.72, ал.4 от ЗМВР.

Инициирано е по жалба от Д. Ц. Т., ЕГН *****, срещу индивидуален административен акт - заповед, с рег. №229зз-678 от 08.07.2023г., издадена от Д. А Г – полицейски орган при 05 РУ – СДВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от Закон за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) е постановена принудителна административна мярка – фактическо задържане на лицето, което я оспорва – Д. Т., за срок до 24 часа.

В депозираната жалба са изложени съображения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от страна на издателя на заповедта, конкретизирани като липса на надлежно призоваване и разпит в районното управление, преди задържането, както и отсъствие на разяснение за основанията, при които се предприема мярката. Изложена е подробна трактовка от жалбоподателя на събитията от 08.07.2023 г. и отношенията със съпругата му, чието поведение той критикува като набедяващо, доколкото е довело до лишаването му от свобода в противоречие с материалните правила. Допълнено е в тази връзка, че към момента на предприемане на принудителната мярка срещу него полицейските органи са му обяснили, че ще бъде задържан за 24 часа по повод извършено от него срещу съпругата му домашно насилие. Отправена е молба за отмяна на изданието индивидуален административен акт, като незаконосъобразен.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя - адв. Н – САК, поддържа жалбата с изложените в нея съображения. Допълва доводите си с аргументи за несъответствие на предприетото задържане с целта на закона и за прекомерността на тази мярка, доколкото към момента на нейното налагане не са били налице достатъчно обстоятелства, които в съвкупност да бъдат квалифицирани като престъпление, за което бил обвинен неговият доверител. Подчертава и моментното здравословно състояние на Т., с

оглед което целите на закона са могли да бъдат постигнати и с други по- подходящи мерки. Отправя упрек към нечетливостта на връченото на жалбоподателя копие от заповедта и протокола за личен обиск към нея, с което било възпрепятствано правото му да организира адекватно защитата си. Сочи, че издадената заповед не е послужила да обезпечи работата на органите на МВР, доколкото привличането на клиента му в качеството на обвиняем е изпълнено едва двадесет часа по- късно. Същевременно, подчертава, че Т. не е създавал пречки пред дейността на разследващите органи, а дори сам се е явил в 05 РУ- СДВР. Моли за присъждане на разноски, като представя съответен договор за правна помощ към приложеното по делото пълномощно.

Ответникът Д. А Г – полицейски орган при 05 РУ – СДВР, редовно призован, не се явява. Представява се от юрк. П, с пълномощно по делото, която оспорва жалбата и аргументира становище за легитимност на упражнената принуда. Подчертава, че издаването на заповедта е акт на оперативна самостоятелност на съответния полицейски орган, като по наказателното дело безспорно е било установено, че са били налице данни за извършено противоправно посегателство, доводи за което черпи от разпитите на съпругата на жалбоподателя и писмените доказателства по делото, както и от факта на привличането на Т. в качеството на обвиняем. Счита, че за жалбоподателя е било ясно основанието за неговото задържане, което се извеждало и от съдържанието на подадената от него жалба срещу индивидуалния административен акт – предмет на контрол в настоящото производство. Моли за потвърждаване на издадената заповед за задържане. Отправя и молба за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити за нейната редовност, а разгледана по същество се явява **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Жалбоподателят Д. Ц. Т. е роден на XXXX, в гр. София. Той не е осъждан.

Към месец юли 2023 г. Т. живеел заедно със съпругата си – Д Любомирова Т.а, малолетното им дете и децата от предходна връзка на Т.а. Семейството обитавало жилище, находящо се на адрес: XXXX

На 08.07.2023 г. в дежурната част към 05 РУ – СДВР бил регистриран сигнал за домашно насилие, подаден от бащата на Т.а и касаещ поведение на жалбоподателя, изпълнено на същата и на предходната дати. По този повод около 11:45 часа, на адреса на семейство Т.и бил изпратен полицейски патрул в състав служителите ДЕ и АК. Те установили контакт с Д. Т. и съпругата му. В снети писмени обяснения от Д Т.а тя описала упражнявано многократно върху нея физическо посегателство от страна на жалбоподателя. Сведения в писмена форма били събрани и от Т., който категорично отрекъл обвиненията в домашно насилие, подчертавайки, че от известно време поведението на неговата близка разкрива странности. Полицейските служители съставили протоколи за предупреждение на съпрузите. Изготвили и докладна записка, в която описали заварената обстановка на посещения адрес. Този документ, заедно с писмените обяснения на Д. и Д Т.и били комплектовани и представени в дежурната част на 05 РУ – СДВР.

Междувременно, Д Т.а се снабдила с медицинско удостоверение за причинени ѝ в резултат на нанесения побой телесни увреждания и придружена от своя баща, посетила в следобедните часове на 08.07.2023 г. сградата на 05 РУ – СДВР. На същата дата, около 18:00

часа, тя била разпитана в качеството на свидетел. Пред органите тя споделила, че нееднократно е ставала жертва на домашно насилие от страна на своя съпруг. Описала в конкретика поредни негови прояви от 07.07.2023 г. и 08.07.2023 г., с които е накарнал телесната ѝ неприкосновеност. Представила в подкрепа на твърденията си и копие от съдебно – медицинско удостоверение. С така предприетото действие по разследването, в условията на неотложност, по смисъла на чл.212, ал.1 от НПК, било образувано досъдебно производство за престъпление от общ характер по чл.131, ал.1, т.5а, вр.чл.130, ал.1 от НК. По този повод, около 19:10 часа на 08.07.2023 г. на полицейски екип в състав ответника Д. А Г – на длъжност „старши полицай“ в група „Охрана на обществения ред“ на Сектор „Охранителна полиция“ към 05 РУ - СДВР и колегата му И, било разпоредено да задържат жалбоподателя, който по същото време бил призован да се яви в районното управление, като изчаквал пред сградата на институцията. Именно там бил установен контакт с него и от полицейския служител Г. Ответникът се легитимирал и обяснил на жалбоподателя, че следва да бъде задържан в 05 РУ - СДВР по повод подадено срещу него заявление за нанасяне на телесна повреда на съпругата му в условията на домашно насилие. Г издал заповед с рег. №229зз-678/08.07.2023 г., с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, на 08.07.2023 г., в 19:20 часа, Д. Т. бил задържан за срок до 24 часа. Жалбоподателят се запознал със съдържанието на заповедта и я подписал. Била му връчена и декларация за правата на задържано лице, която той попълнил.

На 09.07.2023 г., след като бил привлечен по образуваното досъдебно производство в качеството на обвиняем за престъпление по чл.131, ал.1, т.5а, вр.чл.130, ал.1 от НК, жалбоподателят бил освободен в 17:20 часа.

С определение от 18.07.2023 г. на съдия при Софийски районен съд била оставена без уважение жалбата на Т. срещу наложената му мярка за неотклонение „Парична гаранция“.

На 08.08.2023 г. пред органите по разследването постъпила молба от пострадалата, в която тя обявявала решението си да оттегли жалбата си срещу своя съпруг и искала прекратяване на наказателната процедура срещу него. Това свое желание тя потвърдила в разпити, проведени на 08.08.2023 г. и на 20.08.2023 г. Споделила като причина постигането на последващо съгласие с жалбоподателя, въпреки че потвърдила верността на заявеното в предходните си показания относно упражненото върху нея насилие.

Така изложената фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: заповед за задържане на лице, с рег. №229зз-678/08.07.2023 г., протокол за обиск на Д. Т., декларация от Д. Т., разписка за върнати вещи и пари на задържаното лице, удостоверение от Отдел „Човешки ресурси“ – СДВР за заеманата към 08.07.2023 г. длъжност от Д. Г, копия на рецептурна книжка, решения на ТЕЛК и амбулаторен лист за жалбоподателя, сведение от К Т.а, съпроводително писмо от СРП и копия на материали, съдържащи се в пр.пр. №72762/02.09.2023 г. по описа на СРП, сред които съобщение за образуване на досъдебно производство, докладни записки на полицейски патрули, писмени обяснения от Д. и Д.Т.и, разпореждания за отправяне на предупреждение, протоколи за разпити на Д.Т.а, съдебно-медицински удостоверения за констатиране у Т.а телесни увреждания, постановление за привличане на обвиняем и вземане на мярка за неотклонение, протокол за разпит на обвиняем, медицински документи, прокурорски постановления по реда на чл.196 от НПК, определение на СРС, молба от Д.Т.а от 08.08.2023г.

Изброените по-горе доказателствени материали са обективни, отличават се с достоверни дати, взаимно се допълват и разкриват синхрон, поради което следва да бъдат възприети без резерви като изясняващи обстоятелствата по настоящия спор. В своята съвкупност протоколите за разпит на пострадалата Т.а, приобщените съдебно-медицински удостоверения, представени от нея в хода на неприключилото досъдебно производство, ведно с изготвените докладни записки на патрулите и събраните предварителни писмени

сведения от жалбоподателя и неговата съпруга предлагат възможност с категоричност да се установи, че на 08.07.2023 г. действително Д. Т.а е потърсила съдействие от правоохранителните органи с твърдения за реализирано върху нея противоправно посегателство от жалбоподателя срещу телесната ѝ неприкосновеност. Установяват се и обстоятелствата, при които са реализирани няколко отделни прояви на подобно поведение от страна на Д. Т., данните за които са станали достояние на полицейските органи, а впоследствие са послужили не само за инициране на наказателна процедура срещу жалбоподателя, но и за привличането му в процесуалното качество на обвиняем. Изводите не се оборват от сведенията на самия жалбоподател. Те са съсредоточени върху отсъствието на доказателства за извършеното деяние, за което му е повдигнато обвинение и неговото авторство, които обстоятелства обаче не се явяват предмет на настоящото административно по своя характер производство, доколкото обосноваването на предприетата принудителна административна мярка не е поставена в зависимост от доказаността на повдигнатото в хода на паралелно развиващата се наказателна процедура обвинение.

Съдът се доверява в изводите си на вписаното в атакуваната в настоящото производство заповед за задържане и приложените към нея протокол за обиск, декларация и разписка за върнати вещи и пари. От тях се извеждат фактът на задържане на Д. Т. в арестните помещения на 05 РУ – СДВР, продължителността на така наложената принудителна мярка и връчването на издадените по този повод книжа на лицето, срещу което тя е предприета.

Кредитира се и приложеното към материалите по настоящото дело удостоверение от Отдел „Човешки ресурси“ – СДВР – официален документ, предлагащ информация относно заеманата длъжност от издателя на обжалваната заповед за задържане към датата на нейното изготвяне.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Разпоредбата на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР предвижда задържане на граждани от органите на МВР като вид принудителна административна мярка (ПАМ). Същата, по смисъла на чл.22 от Закона за административните нарушения и наказания, има за цел да предотврати възможността лицето, спрямо което тя се предприема, да се укрие или да извърши престъпление. За нейното прилагане е нужно да се разкриват данни за авторство или за възможна съпричастност към извършено в обективната действителност престъпно посегателство от страна на субекта, който я търпи. Законът не поставя изискване за убеждение в безспорната доказаност на авторството и вината на лицето в извършеното престъпление, доколкото тези обстоятелства са част от предмета на доказване в наказателното, а не в административното производство, каквото по своята същност е развиващото се по реда на чл.72 ЗМВР, вр.чл.145 и сл. от АПК. Достатъчно за налагане на мярката се явява и наличието на „данни“ за осъществено престъпление, които могат да бъдат обективирани писмено или дори устно. В този смисъл и оперативната самостоятелност, с която разполага органът, пристъпващ към нея, има за свои предели единствено преценката дали да издаде или да откаже да издаде заповедта, когато приеме, че се разкриват законовите предпоставки.

Проверката на съда в производствата по оспорване на административни актове, издадени при оперативна самостоятелност, съгласно чл.169 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), се съсредоточава върху наличието на оперативна самостоятелност за органа, издал заповедта и спазването от негова страна на изискването за законосъобразност на административните актове. Разпоредбата на чл.168, ал.1 от АПК предписва, съдът в производството да не бъде обвързан от основанията, посочени в жалбата, с която е сезиран, но да провери законосъобразността на оспорения

административен акт на всички основания по чл.146 от АПК. Законният текст, към който чл.168, ал.1 от АПК препраща, предвижда като условие за валидност на обжалваните административни актове кумулативната даденост на следните предпоставки: издаването им от компетентен орган, в изискуемата от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в унисон с материалноправните разпоредби и без противоречия с целта на закона. От значение се явява и съответствието на наложеното ограничение по чл.72, ал.1 от ЗМВР с принципа за съразмерност в административното производство, прокламиран от чл.6, ал.2 – ал.4 от АПК – да не се засягат права и законни интереси в по- голяма степен от най- необходимото за целта, за която актът се издава, да не са възможни по- благоприятни мерки, с които да се постигне тази цел, да не съществуват повече от една законосъобразни възможности в обхвата на дискрецията.

Следвайки обсъдената хронология в преценката относно законосъобразността на обжалваната заповед за задържане, този съд намира, че няма основание да се коментира порок в нея по отношение компетентността на органа, който я е издал. Неин издател е полицейски орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл.72, ал.1 от ЗМВР. Според чл.57, ал.1 от ЗМВР, сред полицейските органи, осъществяващи дейности по чл.6, т.1-3, т.7 - 8 от ЗМВР са и органите на областните дирекции на МВР, каквато е СДВР със своите подразделения. Прието и неоспорено по делото като доказателство е удостоверение от Отдел „Човешки ресурси“ – СДВР относно заеманата от Д. Г към 08.07.2023 г. длъжност „старши полицай при 05 РУ – СДВР“. С тези аргументи следва да се приеме, че той е имал правомощие да реализира задържане по реда на чл.72, ал.1 от ЗМВР.

Атакуваният индивидуален административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички изискуеми от закона задължителни реквизити, предвидени в разпоредбата на чл.74, ал.2, т.1 и т.3-6 от ЗМВР. Отразен е органът, който го е издал, лицето, срещу което е издаден, правото на превод, възможностите за оспорване на заповедта по административен и съдебен ред и сроковете за това. Фигурира разяснение на правата на задържания, ведно с отразяване на законовите основания за издаването на административния акт. Копие от него е връчено на жалбоподателя, който се е подписал в уверение на факта, че е получил същото и че се е запознал с него. Не следва да се приемат като основателни възраженията на жалбоподателя, че копие от заповедта е било нечетливо, с което е ограничено правото му на защита. Тези твърдения се опровергават дори от съдържанието на жалбата срещу издадения индивидуален административен акт, от което е видно, че още към момента на задържането си жалбоподателят е разбрал за какво е задържан. От друга страна, към жалбата не е приложено копие, което е връчено на Т., а копие на това копие. Този факт разумно обяснява качеството на отпечатаното изображение, но не може да послужи като аргумент за възприемане на твърдението, че то е идентично с връченото на самия Т. копие от акта.

Съществен реквизит е посочен в нормативния регламент на чл.74, ал.2, т.2 от ЗМВР, съгласно който заповедта за задържане следва да съдържа „фактическите и правните основания за задържането“. Изискването е въведено с оглед обезпечаване необходимостта от мотивиране на акта от правна страна и с посочване на конкретните фактически основания, послужили за законосъобразното упражняване на правомощията на полицейския орган по ограничаване на правото на свободно придвижване на лицето, срещу което се предприема ПАМ. Правното основание в издадената заповед е вписано като чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР. Посочената разпоредба предвижда, че „полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление“. Така избрано то напълно съответства на доказателствата по преписката, които недвусмислено указват наличие на данни за извършено престъпление (срещу личността – причиняване на телесна повреда в условията на домашно насилие) и вероятна съпричастност на жалбоподателя към неговото авторство към датата на неговото задържане. Фактическото основание за издаване на индивидуалния административен акт е очертано словесно в съответната графа като: „На

08.07.2023 г., нанася лека телесна повреда в условията на домашно насилие, във връзка с чл.131 НК, на адрес: ул.“Оборище“№11“. Така представено, описанието на относимите факти е достатъчно, за да гарантира правото на Д. Т. да узнае за какво се предприема ограничението върху личната му правна сфера. Конкретизирана е престъпната дейтелност с нейните основни елементи – време, място и начин на извършване, като става ясно, че се касае за престъпление против личността, от вида на телесните повреди. Така индивидуализирани обективните параметри са достатъчни, за да се формира заключение за евентуална съпричастност на жалбоподателя към престъпление. С оглед характера на ПАМ, законът не поставя изискване фактическото основание да съответства по своето съдържание на критериите за законосъобразност на постановлението за привличане в качеството на обвиняем, въведени с нормата на чл.219 от НПК. Конкретната заповед съдържа нужната информация, която предоставя възможност на задържания ефективно да оспори законосъобразността на задържането си, като в нея фигурират релевантните факти, известни на компетентните органи относно деянието и предполагаемия деец, при съобразяване на стадия на наказателното производство, който в случая е бил твърде ранен. (в този смисъл и решение на СЕС от 25.05.2023 г. по преюдициално дело С-608/21).

В конкретния случай, действайки в рамките на своята оперативна самостоятелност, полицейският орган е разполагал с достатъчно данни, от които да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е съпричастно към определено противоправно деяние. Изводът се налага от обстоятелствата, които се разкриват от доказателствения материал по делото. Те сочат, че към момента на задържането полицейските служители от 05 РУ – СДВР са били сезирани от Д. Т.а, че ѝ е нанесен побой от съпруга ѝ Д. Т., в рамките на семейното им жилище, а поведението на жалбоподателя е било реализирано, както на 07.07.2023 г., така и непосредствено преди подаване на оплакването от нейна страна на 08.07.2023 г. В подкрепа на тези твърдения са били приложени и медицински документи, удостоверяващи наранявания по лицето и тялото на жената. Тези материали са приобщени към образувано с първо действие по разследването досъдебно производство. В съответствие с Тълкувателно решение №16 от 31.03.1975 г. на ОСГК органът, издал процесната заповед, е споделил мотивите и фактите и в изготвената по случая докладна записка, в която е посочил изрично, че жалбоподателят е задържан във връзка с оплакване от домашно насилие и по повод подозрение срещу него в тази насока. Обсъдените фактически установявания не са общи и абстрактни и водят до еднозначен извод, че са съществували достатъчно данни, сочещи на извършено престъпление по чл.131, ал.1, т.5а, вр.чл.130, ал.1 от НК и съпричастност към него от страна на задържания Т.. Предприетото фактическо ограничение е в синхрон и със съображенията в решение от 24.06.2014 г. на ЕСПЧ „Петков и Профиров срещу България“. В тях е застъпено становището, че за наличието на обосновано предположение за отношението на едно лице към извършено престъпление, следва да са установени факти и да е събрана информация, които биха убедили един обективен наблюдател, че въпросното лице може да е извършило престъпление.

В отговор на възраженията на жалбоподателя за немотивираност, съдът следва да сподели отново, че задържането по реда на чл.72 от ЗМВР, като вид принудителна административна мярка, има за цел да предотврати възможността на лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Възможността за приложение на ПАМ е свързана с разкриването на престъпление, а не с наличието на вече доказано такова. В този смисъл и за задържането за срок до 24 часа по реда на ЗМВР не е нужно да бъдат събрани доказателства, установяващи въпросите за деянието, вината и отговорността, по смисъла на НК, още по-малко да се вписва окончателна правна квалификация на извършеното, което се явява изключително правомощие на наблюдаващия досъдебното производство прокурор. В случая се касае за административна дейност, която е обусловена единствено от формирано предположение относно участието на лице в конкретно престъпно посегателство. Законовият термин, употребен в нормата на чл.72 от

ЗМВР – „данни“, визираща достатъчност на информация, обосноваваща извод, че съществува вероятност задържаният да е извършител на престъпление, което именно поражда и правомощието на полицейския орган да пристъпи в условията на оперативна самостоятелност към налагане на мярката. Това понятие обаче не следва да се дефинира като аналог на „достатъчно данни“, по смисъла на чл.207, ал.1 от НПК, още по-малко на „доказателства“, по смисъла на чл.219 от НПК. Не разкрива правно значение и дали ще бъде образувано досъдебно производство, респ. дали образуваното ще бъде прекратено поради недоказаност на фактическите твърдения, послужили като достатъчно данни за неговото образуване. (в този смисъл и Решение №6868/22.11.2021 г., по адм. д. №7411/2021г. на АССГ). В този смисъл и дори да се приеме, че след първите действия по разследването в хода на досъдебното производство е настъпило известно разколебаване на подозрението, поради депозираните нови свидетелски показания на пострадалата, тези допълнителни доказателства не опорочават действията на полицейския орган, издал обжалваната заповед. Те не внасят и съмнение в тезата, че към датата на нейното издаване за органа е съществувало основание да се довери на наличните данни за поведението на задържания. Не е било обективно възможно подобни обрати на процесуалното развитие на делото да бъдат обхванати от съзнанието на полицейския служител. Поради това и част от критериите за законосъобразност на заповедта са свързани с посочване на информация, а не на квалификация на деянието на задържаното лице. В конкретния случай съдържанието на заповедта обективира в достатъчна степен достъпно и пълно описание на фактическите и правни основания за нейното издаване, за да разбере задържаният причините за неговото въдворяване в арестното помещение на 05 РУ – СДВР. Релевираните в обратния смисъл аргументи от жалбоподателя са неподкрепени от събрания по делото доказателствен материал, поради което и се разглеждат от съда като неоснователни.

За тази съдебна инстанция наложената принудителна административна мярка разкрива съответствие с целта на задържането. Според разпоредбите на чл.66 и чл.67 от ЗМВР полицейските органи са длъжни да вземат мерки за отстраняване на условията и причините, които могат да доведат до извършване на престъпление и други нарушения на обществения ред, както и да вземат всички мерки, с които да предотвратят или да подпомогнат разследването на престъпления. В конкретния случай, видно от събраните по делото доказателства, предприетото временно фактическо ограничение на правото на свобода на жалбоподателя е имало за цел превенция на вероятно последващо, дори по-тежко престъпление, още повече с оглед описания от пострадалата Д.Т.а механизъм на посегателството срещу нея. Така наложената ПАМ е имала за цел да неутрализира вероятното въздействие на сочения като извършител върху пострадалото лице, съчетано с гарантирането на възможност на органите на МВР да проведат и други действия, по реда и способите на НПК, с които да се проверят първоначално изложените твърдения за извършено престъпление по чл.131, ал.1, т.5а, вр.чл.130, ал.1 от НК. Последното се явява от особена значимост, когато съществува опасност от укриване на доказателства, предупреждаване или уговаряне на свидетели и последваща тяхна виктимизация.

Принудителната административна мярка, която черпи своите основания от чл.72, ал.1 от ЗМВР, ограничава правото на свободно придвижване на правните субекти, спрямо които се прилага. Поради това и законът поставя изискване, към нея да се пристъпва по изключение. Административният орган дължи преценка дали задържането на вероятния извършител на едно престъпление е оправдано от гледна точка на наличието на общите предпоставки за прилагане на ПАМ. Анализът обхваща и наложителността на мярката с оглед поведението на лицето, предмета на престъплението и нуждите на разследването. Според принципа на съразмерността, прогласен с чл.6, ал.2 от АПК, като вид ПАМ, задържането следва да бъде упражнено при условие, че не се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от необходимото за целта, за която е издадена заповедта. В конкретния случай това начало на административния процес не е погазено, тъй като

задържането е обосновано от нуждата да се реализира превенция срещу евентуално ново бъдещо посегателство, в това число и срещу пострадалата, както и да се съберат възможно най-много сведения за обстоятелствата, при които е намерило проявление твърдяното от нея противоправно деяние. Не следва да се игнорира и условието, ограничението да се налага само когато резултатът не може да бъде постигнат по друг начин. В случая жалбоподателят е съпруг на пострадалото от посегателство срещу личността в условията на домашно насилие лице, с когото двамата делят едно домакинство. С оглед твърденията на Д.Т.а за времето, когато е реализирано последното посегателство срещу нея в семейното им жилище и в присъствието на малолетните им деца, то очевидно е била завишена нуждата от временно отделяне на Т. от нея и мястото, на което са предприети противоправните му действия. Не налага противен извод и предложеното на вниманието на съда здравословно състояние на Т.. Видно от приложената към заповедта декларация, той е вписал особеностите на своето заболяване, а представените като копия материали от досъдебното производство, в частност медицински документи, удостоверяват, че по време на прилаганата срещу него ПАМ му е предоставен медицински преглед, доставен му е и нужният му инсулин, като не е била налице непосредствена опасност за неговите здраве и живот от самия факт на упражнявано срещу него фактическо ограничение.

Предвид изложените съображения, този съд приема, че задържането на Д.Т. се явява пропорционално на нуждата от превенция на престъпното поведение и предотвратяване на допълнителни вредни последици от него не само върху неговата съпруга – пострадала от престъпното посегателство, но и върху останалите членове на неговото домакинство. То се явява и съответно на събраните към ранния етап от развитие на образуваното в условията на неотложност досъдебно производство, развиващо се по данни за престъпление по чл.131, ал.1, т.5а, вр.чл.130, ал.1 от НК. Налага се извод, че оспорваната заповед е била издадена и в съответствие с целта на закона.

Предвид изхода на настоящия спор, на основание чл.143, ал.3 от АПК, чл.144 АПК, вр.чл.78, ал.8 от ГПК и Тълкувателно решение №3/13.05.2010 г. на ВАС, по т.д.№5/2009 г., органът, издал оспорената заповед за задържане има право на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Изводът се налага предвид реализираното пред съда за полицейския орган процесуално представителство от страна на юрисконсулт при СДВР, надлежно упълномощен. Съобразявайки фактическата и правна сложност на делото – протичането му в едно заседание и събрания доказателствен материал, чийто обем не поставя значителна сложност пред неговия анализ, на основание чл.78, ал.8 от ГПК, вр.чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр.чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ, съобразно вида и количество на извършената дейност, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на СДВР сумата от 80,00 (осемдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, на основание чл.172 и чл.172а от АПК, Софийски районен съд, НО, 2 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба вх. №197112/10.07.2023г., подадена от Д. Ц. Т., ЕГН *****, насочена срещу Заповед за задържане №22933-678 от 08.07.2023г., издадена от полицейски орган Д. А Г, заемащ длъжност „старши полицай” при 05 РУ – СДВР.

ОСЪЖДА жалбоподателя Д. Ц. Т., ЕГН *****, да заплати в полза и по сметка на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата от 80,00 (осемдесет) лева, представляваща разноски за един юрисконсулт.

Решението може да се оспорва с касационна жалба и/или касационен протест в 14-дневен срок по реда на Глава XII от АПК пред Административния съд – София-

град, който срок за жалбоподателя и за ответника по жалбата тече от днес, а за прокурора – от датата на уведомяването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____